

ကဏ္ဍကားနှင့်ကံကြားမှ
ကြိယာရိုင်းများ

အခန်း(၁)

ကတ္တားနှင့်ကံကြားမှ ကြိယာရိုင်းများ

ဂျင့်

အမှာစာ

ကျွန်တော် ဆရာဝန်စာရေးဆရာ ဒေါက်တာအောင်ခင်ဆင့်ထံသို့ စာရေးဆရာ ‘ဂျင့်’ ရေးသားပြစုသည့် “ ကတ္တားနှင့်ကံကြားမှ ကြိယာရိုင်းများ” စာအုပ်ကို အမှာစာရေးပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ရသည်။

စာရေးဆရာ ‘ဂျင့်’ ရေးသားသည့်စာအုပ်ကို ကျွန်တော်အစအဆုံးဖတ်ကြည့်ခဲ့သည့်အခါ သိချင်စရာ ဗဟုသုတပြည့်ဝစွာပါသော စာတစ်အုပ်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် တွေ့ရပါသည်။ ဆရာ ဝန်များ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေးသားပြုစုထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ် ကျွန်တော်ဖတ်ကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော် ပြန်လည်သတိရမိပါသော အကြောင်း အရာတို့မှာ မြန်မာနိုင်ငံဆရာဝန်အသင်း အမျိုးသမီးအဖွဲ့မှ ကျွန်တော့်ကိုရေးခိုင်းသည့် “ ကျား သဘာဝ ” ဆိုတဲ့အကြောင်းအရာ ကျောင်းကျန်းမာရေးပညာပေးတစ်ခု အရေးခိုင်းခဲ့ပါသည်။ အမျိုး သမီးအဖွဲ့မှ ရေးသားသည်မှာ “ မသဘာဝ ” ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ ရေးသားသမျှ “ ကျားသဘာဝ ” နှင့် “ မသဘာဝ ” စာပေတို့ကို ပြည့်စုံစွာရေးပြီးပါသည့်အခါ ကျောင်းကျန်းမာရေး မိန့်ကလေးအ ကြောင်း၊ ယောက်ျားလေးအကြောင်းတို့အဖြစ်ဖြင့် စာသင်ကျောင်းများတွင် ကျောင်းကျန်းမာရေး ဟောပြောသင်ကြားပို့ချခဲ့သည့်စာပေတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

ဤသို့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံဆရာဝန်အသင်းကြီးမှ ကျားသဘာဝ ပညာပေး၊ မသဘာဝ ပညာပေးများ ရေးသားပို့ချခဲ့သည်တို့၏ သဘောသဘာဝ မှာ

ယောက်ျားလေးများ ကျန်းမာရေး၊ မိန်းကလေးများ ကျန်းမာရေးတို့ကို ရှေးရှုသည့် ဗဟုသုတပညာပေးများဖြစ်ကြောင်း မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ကျောင်းကျန်းမာရေး ပညာပေးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ယခု စာရေးဆရာ “ ဂျင့် ” ရေးသားပြုစု၍ “ ရွှေခီလာစာပေ ” မှရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသည့် ဗဟု သုတပညာပေးစာအုပ်မှာ ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့ကို ဗဟုသုတပေးရာမှာ ယောက်ျားမဟုတ်၊ မိန်းမ မဟုတ် ယောက်ျားလိုလို၊ မိန်းမလိုလိုတို့ကို ဗဟုသုတပေးရုံသာမက ဆုံးမမှုအဖျာဖျာကို ရေးသား တင်ပြထားပါ၍ ဖတ်ကြည့်ပါမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိကြရမှာ ဖြစ်ပါသဖြင့် ဖတ်ကြည့်ကြပါရန် အမှာစာ တစ်ခု ပြုစုတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ဒေါက်တာအောင်ခင်ဆင့်
ပြည်သူ့အကျိုးပြု ဆေးပညာပါရဂူ
Community Medicine Specialist

...

အထူးကျေးဇူးတင်လွှာ

ဤဝတ္ထုကို ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် စတင်ရေးသားခဲ့ပြီး ၂၀၀၉ ခုနှစ်မှ လက်စသတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ မြို့တော်မဂ္ဂဇင်းတွင် ၂၀၁၀ ခုနှစ်က ဖော်ပြခဲ့သော်လည်း စာမျက်နှာအခက်အခဲအရ အကြောင်းအရာအချို့ကို ချန်လှပ်ခဲ့ရသဖြင့် ပြည့်ပြည့်ဝဝတင်ခွင့်မရခဲ့ပါ။ စာဖတ်သူအချို့က လုံးချင်းထုတ်ရန် တိုက်တွန်းကြသဖြင့် ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ကူညီပေးခဲ့ကြသော ဦးမြင့်ကြိုင်(ယဉ်ကျေးမှု)၊ ဦးရွှေ ဝင်း(မြို့တော်မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ)၊ ဒေါက်တာမင်းမောင်တိုး၊ မျက်နှာဖုံးပန်းချီ ရေးဆွဲပေးခဲ့သော ဦး

မောင်မောင်သိုက်(ကွယ်လွန်)နှင့်တကွ ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးခဲ့ကြသော
မိတ်ဆွေများအား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ဤဝတ္ထုကို အစအဆုံးဖတ်ရှုပြီး အမှာစာရေးပေးသော
ဒေါက်တာအောင်ခင်ဆင့်အား အ ထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။ ဆရာ၏ စာများကို
ငယ်စဉ်ကတည်းက စွဲမက်စွာဖတ်ရှုခဲ့ရပါသည်။ ဆရာ၏ ဆေးပညာစာအုပ်များကို
လူငယ်တိုင်းက ဖတ်ရှုခဲ့ရပါသည်။ ဤဝတ္ထုအား အရေးတယူစာ
ဖတ်ရှုအားပေးသည့်အတွက်လည်း မဖော်ပြနိုင်သော ဝမ်းသာကြည်နူးမှုနှင့်အတူ
အားအင်များပြည့် ဖြိုးလာသကဲ့သို့ ခံစားရပါသည်။

၂၀၀၇ ခုနှစ်ကတည်းက ရေးသားခဲ့သော်လည်း
ယခုလက်ရှိအခြေအနေတွင် ဝတ္ထုထဲကအ တိုင်း အပြင်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို
တွေ့ရှိလာရပါသည်။ ဤဝတ္ထုကို ရေးသားရာတွင် ဆေး ပညာအရ
စကားသုံးနှုန်းရာတွင် ဒေါသဒဏ်သင့်စေသော စကားလုံးများရေးသားမှုများ
ပါရှိပါက နားလည်ပေးရန်နှင့် နောင်တွက်မည့်စာအုပ်သစ်များတွင်လည်း
ဆက်လက်အားပေးကြစေချင်ပါ သည်။

ိ

စာဖတ်သူများ၏ တုံ့ပြန်မှုကို မျှော်လင့်လျက်

ဂျင့်

...

ကတ္တားနှင့်ကံကြားမှ ကြိယာရိုင်းများ ဝတ္ထုနှင့်ပတ်သက်၍

ဤဝတ္ထုကို ရေးသားရန် စေ့ဆော်ပေးသော အဓိကအကြောင်းအရင်းမှာ
စာရေးသူတို့ မင်္ဂလာပွဲ၌ သတို့သမီးအား အလှပြင်ဆင်ပေးသော
အလှဖန်တီးရှင်အမျိုးသားမှာ လိင်ကူးပြောင်း သွားခြင်း၊ စာရေးဆရာအတ္ထုကျော်၏
ဆောင်းပါးကိုဖတ်ရှုရခြင်း၊ ယနေ့ ဂေးလောက၏ ဖြစ်ပျက်မှု အစုံစုံကို

တွေ့မြင်နေရခြင်း၊ ဂေးများမှတစ်ဆင့် အေအိုင်ဒီအက်(စ်)ရောဂါများ ဖြစ်ပွားမှု ပိုမိုများ ပြားလာခြင်းတို့ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ရေးသားရန် ဆန္ဒပေါ်လာပါသည်။

ထိုဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးသူမှာ ဦးမြင့်ကြိုင်(ယဉ်ကျေးမှု)မှဖြစ်ပြီး ၎င်းစာမူအား မြို့တော် မဂ္ဂဇင်းတွင် အမှတ်(၂၁၂) မှ (၂၁၆) အထိ ထည့်သွင်းပေးခဲ့သော ဦးမောင်ရွှေဝင်းအား အထူး ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ဤဝတ္ထုသည် ဂေးလောကအတွက် လိင်သဘောဆောင်သော အသုံးအနှုန်းများပါရှိပါက နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါရန် လေးစားစွာဖြင့် ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

လျင့်

...

ဤဝတ္ထုတွင်

- ဂေးဆိုတာ ဘာလဲ၊ မိန်းမလျာဆိုတာ ဘာလဲ?
- ဘာကြောင့် ဂေးစိတ်တွေ ဝင်နေကြတာလဲ?
- ဂေးတွေမှာ ဘာကြောင့် AIDS တွေ အဖြစ်များနေကြတာလဲ?
- ဂေးဆိုတာ အမျိုးသားတွေပဲလား?
- အမျိုးသမီးတွေကော?
- သည် . . . ဝတ္ထုမှာ ထင်ရှားတဲ့မင်းသားနဲ့ ထင်ရှားတဲ့
- ဒါရိုက်တာရဲ့ ပြင်းပြလှတဲ့ လိင်တူအချစ် . . .
- လောကပေါင်းစုံမှ ငုပ်လျှိုးနေတဲ့ လိင်စိတ်များအကြောင်း?
- ကတ္တားဆိုတာ ဘာလဲ?

ကံနဲ့ကြိယာဆိုတာဘာလဲ?

သိချင်လား?

ဤဝတ္ထုကို ပြီးဆုံးအောင် ဖတ်ကြည့်ပါ။

ဖတ်ပြီးလျှင် ဝေဖန်အကြံပေးမှုများကို ဝမ်းသာစွာဖြင့်

လက်ခံကြိုဆိုပါတယ်။

တစ်ခုတော့ အသိပေးပါရစေ။

ဤဝတ္ထုမှာပါသွားတဲ့ အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ

စာရေးသူရဲ့စိတ်ကူး ဖြစ်ပါ တယ်။ မည်သူ့ကိုမျှ မညွှန်းပါ။ တိုက်ဆိုင်မှုလေးတွေ ရှိခဲ့လျှင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။

အားပေးတဲ့စာဖတ်သူတွေကို အထူးလေးစားပါတယ်။

စာဖတ်သူတို့ရင်ထဲကို ဝင်သွားတယ် ဆိုရင်ပဲ ရေးရကျိုးနပ်ပါပြီ။

(ဂျင့်)

...

(၁)

ဦးဇေယျဆိုလျှင် မြိုင်တောင်တစ်ခွင်တွင် မသိသူမရှိပါ။

နုတ်ခမ်းမွှေးကားကား သျှောင်တစ်ခြမ်းနှင့် အရပ်ခြောက်ပေခန့်ရှိသော

ကျောင်းဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်နှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား

ပြောတတ်သောအကျင့်ကြောင့် သံမဏိဆရာကြီးဟူ၍ အရပ်မှ

အမည်ပေးထားကြသည်။ သည်နယ်တစ်ဝိုက်တွင်

သူ့အားချစ်ကြောက်လေးစားသကဲ့သို့ စည်းကမ်းနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် မိန်းမကိုပင်

အလျှော့ပေးတတ်သူမဟုတ်ပါ။ အရက်သမားများ မည်မျှပင် မူးရမ်းနေပါစေ၊

ဆရာကြီး၏ အိမ်ရှေ့ရောက်လျှင် ရင်ကိုမတ်၊ လက်ပိုက်ပြီး သွားရသည်အထိ ဆရာကြီး၏ ဩဇာက ကြီးမားလှသည်။

ယုတ်စွအဆုံး သူကြီးကိုပင် မင်းနဲ့ငါဆိုပြီး ပယ်ပယ်နယ်နယ် တွယ်တတ်သဖြင့် သူကြီးမင်းပင်လျှင် ဆရာကြီးနှင့်တွေ့လျှင် မျက်နှာချိုသွေးထားရသည်။ ဆရာကြီး၏ ကျောင်းမှထွက်သော ကျောင်းသားများသည် တစ်ရပ်တစ်ကျေးတွင် မျက်နှာမငယ်ရ။ လက်ရေးလှခြင်း၊ စည်းကမ်းကောင်းခြင်း၊ သွက်လက်ချက်ချာခြင်း၊ စာကြိုးစားခြင်း စသောဂုဏ်ဒြပ်များကြောင့် ဆရာကြီးကျောင်းမှ ကျောင်းသားများ ပြောင်းလာလျှင် လိုလိုလားလားလက်ခံကြသည်။

ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း မိမိကျောင်းမှထွက်သွားသော ကျောင်းသားများအား လျစ်လျူရှုမထားဘဲ အမြဲနားစွင့်ထားသည်။ တခြားကျောင်းတွင် အဆင့်တစ်ဆယ်အောက်ကျလျှင် ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်လိုက်သွားပြီး ဆော်ပလော်တီးတတ်သဖြင့် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းရောက်သည့် တိုင် မူလတန်းဆရာကြီးကို ကြောက်နေရဆဲဖြစ်ပါသည်။ ငွေရေးကြေးရေး ချို့တဲ့သူကို ဆရာ တော်၊ ကျောင်းအကျိုးတော်ဆောင်များနှင့် ညှိနှိုင်းပြီးထောက်ပံ့တတ်သဖြင့် တစ်ရွာလုံး ဆရာကြီး ဆိုလျှင် ချစ်ကြောက်ရိုသေနေကြသည်မှာ မဆန်းပါ။

ဆရာကြီး၏ ကတော် ဒေါ်ထက်ထက်မိုးမှာ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ချမ်းသာသောအသိုင်းအဝိုင်း ဖြစ်သဖြင့် ငွေရေးကြေးရေးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ပူစရာမလိုပါ။ ဆရာကြီးအား အလွန်ချစ်သော် လည်း နေရာတကာ လေးလေးနက်နက် တွေးတတ်လွန်းသဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက် တကျက် ကျက်ဖြစ်ရသည့် အကြိမ်ပေါင်းလည်းမနည်း။

ဆရာကြီးတွင် ဇေဇေထက်၊ ဇေဇေမိုး၊ ဇေထက်သူဆိုသော သမီးသုံးယောက်ရှိပါသည်။ ဇေ ဇေထက်က ဘွဲ့ရပြီး ရန်ကုန်တွင် အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့်

အထည်ဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ ဇေဇေမိုးက ဒုတိယနှစ်(မြန်မာစာအထူးပြု)ကျောင်းသူ၊
ဇေထက်သူက ယခုနှစ် ဒဿမတန်းကို ဖြေထားဆဲ၊ အငယ် ဆုံး။
သည်အငယ်ဆုံးကြောင့် ဆရာကြီးနှင့်ဒေါ်ထက်ထက်မိုးတို့ မကြာခဏ
စကားများရသည်။

ဒေါ်ထက်ထက်မိုးမှာ သားအလွန်လိုချင်သူဖြစ်သည်။ သမီး(၃)ယောက်
ဆက်တိုက်မွေးပြီး သားလိုချင်သောဆန္ဒမှာ ပိုမိုပြင်းထန်လာသည်။
မြန်မာပြည်အနှံ့ရှိ ဘုရားများတွင် သားဆုပန်ရ သည်က အမော။ ယခုတော့
သွေးဆုံးချိန်နီးမှ သားလေးတစ်ယောက်ရရှိသဖြင့် သားလေးကို ကြည့်မဝရှုမဝ
အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေသည်။ ဆရာကြီးဦးဇေယျက အရပ်မြင့်သလောက် အ
သားမဲသည်။ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းသော်လည်း မျက်နှာကမာသဖြင့် အသားဖြူပြီး
ပုပုဝဝလေး ဖြစ်နေသော ဒေါ်ထက်ထက်မိုးနှင့် လမ်းလျှောက်ထွက်လျှင်
တစ်ရွာလုံးက ပြုံးစေ့စေ့၊ ဆရာကြီး၏ နောက်ကွယ်တွင် ကျီးကန်း
ဘဲဥချီလာတယ်ကွဆိုပြီး မကြားတကြားပြောသည်ကို ဆရာကြီးက
မသိသည်မဟုတ်၊ သိသည်။ ထိုသို့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ ပြောဆိုသံများကို ကြားလျှင်
ဆရာကြီးက စိတ်မဆိုးဘဲ ပြုံးပြုံးကြီးနေတတ်သည်။

သားလေးမှာ မွေးစကတည်းကပင် ချစ်မွေးပါခဲ့သူဖြစ်သည်။
အစ်မများကဲ့သို့ မည်းမည်း သည်းသည်းမဟုတ်။ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် လက်တံ၊
ခြေတံရှည်သည်။ အစ်မသုံးဦးမှာ အရပ်ပုပြီး အ သားအရည်မှာ
အဖေနှင့်တူကြသဖြင့် ပုမဲမဲကြီးဖြစ်နေကြသည်။ ယခု ဒေါ်ထက် မွေးထုတ်လိုက်
သော သားရတနာမှာ အမေရုပ်၊ အမေအသားအရည်နှင့်
အဖေခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်ကြောင့် အ လွန်ထူးချွန်တဲ့ သားဖြစ်ရမည် ဟူ၍ စိတ်ထဲ၊
ရင်ထဲစွဲနေခဲ့ပါသည်။

ဆရာကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ကလေးကိုချီရန်ပင် အချိန်မရှိပါ။
ဆရာကြီး၏ တပည့်သား မြေးများ၊ သမီးနှင့်အိမ်နီးချင်းများက လုချီနေကြသဖြင့်

လာချင်းကောင်းသော သားလေးဟု ဆရာ ကြီးက ကောက်ချက်ချထားသည်။
သားရတနာရရှိသော်လည်း ဆရာကြီးက အသဲထဲ၊ ရင်ထဲ တကျိကျိမပြ။
ပုံမှန်အတိုင်းပင် နေပြသဖြင့် ဒေါ်ထက်မှာ အသဲထဲ၊ ရင်ထဲ တကျိကျိဖြစ်နေသည်။
သားအမည်ကိုလည်း ရဲရင့်ထက်မြက်သောလူ ဖြစ်ရမည်ဟု ကြိုးဝါးနေသော
ဆရာကြီးက အများ ပေးသော အမည်များကို ဥပေက္ခာပြု၍ ‘ရဲရင့်သူရ’
ဟူသောအမည်ကို မှည့်ခေါ်လိုက်သည်။ “ငါ့သား ကို သူရသတ္တိနဲ့ပြည့်ဝပြီး
ရဲရင့်တဲ့စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်” ဟူ၍ ဆရာကြီး၏ ရင်ထဲ
ကြိုးဝါးနေသောအသံကို မည်သူမျှသိမည် မဟုတ်ပါ။

...

အခန်း(၂)

(၂)

လောကကြီးသည် အလွန်ထူးဆန်းပါသည်။ ငြိမ်သက်နေသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးသည် လှိုင်းတံပိုးများထန်လာလျှင် အလွန်ကြီးမားသော သံမဏိကိုယ်ထည်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော သင်္ဘောကြီးများကိုပင် နှစ်မြှုပ်နိုင်စွမ်းရှိပါသည်။ အလွန်သေးငယ်သော ဆေးလိပ်မီးပွားကလေးက စပြီး တစ်မြို့လုံးကိုပင် ပြောင်သွားအောင် လောင်မြိုက်နိုင်စွမ်းရှိပါသည်။ ဘာမျှမဟုတ်သော ပြဿ နာလေးကစပြီး အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်ရသည့် သာဓကများလည်း ရှိပါသည်။ ယခု လည်း ဘာမျှမဟုတ်သော ပြဿနာလေးတစ်ခုကြောင့် ဆရာကြီးဦးဇေယျတို့ မိသားစုကြီးသည် ဤမျှကြီးမားကျယ်ပြန့်သည့် ပြဿနာဖြစ်ပွားသွားမည်ဟု မည်သူကမျှ မထင်ခဲ့ပါ။

သားလေးရဲရင့်သူရ ငါးနှစ်မြောက် မွေးနေ့မင်္ဂလာတွင် ပြဿနာက စခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်ထက်ထက်မိုးက သားလေးငါးနှစ်ပြည့်မွေးနေ့တွင် ဆရာတော်နှင့်ရဟန်းသံဃာတော်များကို ဆွမ်း ကပ်ခြင်း၊ ကျေးရွာသူကြီးနှင့်တကွ ရပ်မိရပ်ဖများကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးခြင်းဖြင့် အားမရနိုင်သေးဘဲ ဆရာကြီးကျောင်းမှ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများအားလုံးကို ဖိတ်ခေါ်ကာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးလိုက် သေးသည်။ ဆရာကြီးကလည်း တိုက်ပုံလေးတကားကားနှင့် အလွန်ပျော်ရွှင်နေပုံ ရပါသည်။ ထိုသို့ တစ်ဝါးဝါး တစ်ဟားဟားနှင့် ပျော်ရွှင်နေခိုက်တွင် ဆရာကြီး၏ ကော့နေသောနှုတ်ခမ်းမွှေးအစုံမှာ ရုတ်တရက်ကွေးကျသွားပါသည်။ အံ့အားသင့်ကြီးဖြင့် စကားကိုပင် မပီတော့ဘဲ တစ်လုံးတစ်ထွေး ကြီးဖြင့်

“ဟေ့ကောင် ရဲရင့်သူရ၊ မင်းဘယ်လိုပုံကြီးလဲကွ ဟေ”
ရုတ်တရက်ပြတ်သားကျယ်လောင် သော အသံပြတ်ကြီးကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌကတော်ကို

ဧည့်ခံနေသော ဒေါ်ထက်ထက်မိုးက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် လှည့်ကြည့်ပြီး

“မောင်ကြီး၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်” ဆရာကြီးက ရဲရင့်သူရကို လက်ညှိုးထိုးပြီး

“ကြည့်စမ်း၊ မင်းသားကို ကြည့်လိုက်စမ်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ကြီးရဲ့”

“ဟင် မင်းမမြင်ဘူးလား။ မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်တွေ၊ သနပ်ခါးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေနဲ့ကြည့် စမ်း။ မိန်းကလေးအင်္ကျီဝတ်ထားသေးတယ်”

“ဪ ဒါလား။ ကလေးပဲ မောင်ကြီးရယ်။ သူ့အစ်မတွေက သူတို့မောင်လေးကိုချစ်လို့ သနပ်ခါးတွေ လိမ်းပေးထားတာပဲ။ အင်္ကျီကလည်း သူ့အစ်မထောက်သူ ငယ်ငယ်တုန်းကအင်္ကျီ လေ။ အစ်မတွေကချစ်လို့...”

“တော်... ငါဒါတွေ မကြားချင်ဘူး။ ငါတို့ အခုလုပ်တာ သားလေးမွေးနေ၊ သမီးလေးမွေး နေမဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာနေ ငါ့သားကို အခြောက်လို့ထင်သွားဦးမယ်... လာစမ်း”

ဆရာကြီးက ဇေဇေထက်လက်မှ ရဲရင့်သူရအား ဆွဲယူလိုက်ပြီး အင်္ကျီကို အတင်းဆွဲချွတ် နေသည်။ ရဲရင့်လေးမှာ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်နေ၍ ထမင်းသုံးဆောင်နေကြသောသူများ ပင် ဘာဖြစ်ကြပါလိမ့်ဟူသောအကြည့်ဖြင့် ထမင်းစားရပ်ကာ လှည့်ကြည့်ကြသည်။

“မောင်ကြီး လူကြားသူကြားမှာ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဖြည်းဖြည်းပြောရင် ရဲရဲသားနဲ့ ကလေးက နင်းကန်အော်ဟစ်နေပြီး ကြောက်လွန်းလို့ မျက်နှာတောင်ပြာနေပြီ”

“မိထက် မင်း ငါ့စိတ်ကိုသိတယ်နော်။ ဆွဲချွတ်လိုက်၊ အမြန်ဆွဲချွတ်လိုက်။ ပြီး ငါ့အရှေ့မှာ ပဲ အင်္ကျီပြန်လဲလိုက်၊ မဇေထက်

ညည်းမောင်အင်္ကျီကို ပြန်လဲလိုက်”

“ကဲကဲ ဒီလောက် လူရှေ့သူရှေ့မရှောင် ဩဇာပေးချင်တဲ့ ဆရာကြီးရေ ကျွန်မသားအ ဝတ်အစားကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ လဲပေးပါ့မယ်တော် - - တကတဲ”

“ဘာ တကကဲလဲ”

ဆရာကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဒေါသတကြီး လှမ်းရမ်းလိုက်ရာ ဒေါ်ထက်က အရှောင် အကာအရံမရှိသော အပေါ်ထပ်ဝရန်တာ (လသာဆောင်)မှ အောက်သို့လှမ်းအကျ “အောင်မ လေး သေပါပြီ” ဟု သမီးများအော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဦးဇေယျသည် ဇနီးသည်ကို လှမ်းအကြည့် အောက်သို့ကျသွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မထက်၊ မထက်ဆိုပြီး လှေခါးမှမဆင်းနိုင်တော့ဘဲ အပေါ်ထပ်မှ အောက်ထပ်သို့ လှမ်းခုန်ချပြီး မထက်ကို လှမ်း၍ ပွေ့ပိုက်သည်။ ဒေါ်ထက်သည် အောက်မှရာဇဝင်အိုးနှင့် သူမ၏ ခေါင်းတို့ မိတ် ဆက်လိုက်သဖြင့် ခေါင်းဟက်တက်ကွဲကာ တစ်ခေါင်းလုံး မြင်မကောင်းလောက်အောင် သွေးတစ် ရဲရဲဖြစ်နေသည်။ အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာသောအသံ၊ အိုးသံခွက်သံ၊ ပြေးလွှားသံ၊ ငိုသံများဖြင့် ကျွတ်စီ ကျွတ်စီဖြစ်နေချိန်တွင် ဦးဇေယျသည် ဝမ်းနည်းသောအသံဖြင့် “မထက်ရယ် မတော်လို့ဖြစ်သွားရ တာပါကွာ။ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ” ဟူ၍ ငိုကြီးချက်မနှင့် ပြောဆိုနေလင့်ကစား ဒေါ်ထက်ထက်မိုးက နှာခေါင်းမှသွေးအလိမ်းလိမ်းကို ရှုထုတ်ရင်း “ဒီမှာ ကိုဇေယျ ရှင့်ဒေါသနဲ့ရှင့် မာနက ရှင့်ကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်။ မှတ်ထား ကိုဇေယျ ရှင့်ကိုကျုပ် ဒီတစ်သက်မကျေဘူး။ ဘဝ ဆက်တိုင်း ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်ဘူး။ ရှင်မှတ်ထားလိုက်ပါ” လို့ပြောပြီး နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်မှထွက် လာသော သွေးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးသကာလ အသက်ဖုတ်လှိုက်လိုက်ရှုကာ ငြိမ်ကျသွားပါ ပါသည်။

သမီးများ၏ ငိုသံ၊ တပည့်များ၏ ငိုသံနှင့်ရဲရင့်သူရ၏ မွေးနေ့မင်္ဂလာမှ

မကောင်ခြင်းအမင်္ဂလာ သို့ ချက်ချင်းကူးပြောင်းသွားပါလေတော့သည်။

“အဲဒါပဲ သားလေးရေ၊ မောင်ရဲရင့်သူရဲရဲ့အဖေဟာ စိတ်ကောင်းပေမယ့် စိတ်မြန်တယ်။ အားလုံးကို အကောင်းချည်းဖြစ်စေချင်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်လို့ မဖြစ်သင့် တာတွေ ဖြစ်သွားတာပါပဲ”

“မိန်းကလေးအင်္ကျီ ဝတ်တာလေးနဲ့တင် ဒါလောက်ဒေါသဖြစ်ရတယ်လို့ မေမေတို့လည်း တစ်ခါတစ်လေ ကျွန်တော့်ကို မမတို့အင်္ကျီတွေ ပေးဝတ်ဖူးတာပဲ”

“ဒါပေါ့ သားရယ်။ ကိုဇေယျရဲ့ဗီဇက အမြဲတမ်းပဲ သွက်လက်ချက်ချာတာကို ကြိုက်တယ်။ ရဲရင့်ပြတ်သားတာကို သဘောကျတယ်။ အခြောက်တွေ၊ မိန်းမလျာတွေကို ကြည့်လို့ကို မရဘူး သားရဲ့။ အင်း မှတ်မိသေးတယ်။ ဖေဖေနဲ့သူ လူပျိုဘဝက ပွဲကြည့်တုန်း ကွမ်းယာရောင်းတဲ့ မိန်းမ လျာတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်သားအတုကို လှမ်းညှစ်လိုက်လို့ ပြဿနာတက်ပြီး မနည်းကြီး ထွက်ပြေးခဲ့ ရသေးတယ် ဟား ဟား”

ဦးလမင်းမှာ သားဖြစ်သူ မြတ်သူရအား ဦးဇေယျအကြောင်းပြောရင်း တဟားဟား ဖြစ်လာ သည်။

“ နေပါဦး ဖေဖေ၊ ခုနက ဦးဇေယျကြီးဟာ သူ့မိန်းမသေပြီး ဘယ်လိုဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ အင်း ကိုဇေယျ ကိုဇေယျ၊ နောက်ဆုံးတော့ ထောင်ကျသွားတာပေါ့ သားရယ်။ နှစ်ဖက်အ မျိုးတွေကလည်း မသင့်မတင့်ဖြစ်ပြီး ရန်သူတွေတောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ရဲရင့်သူရကိုတော့ သူ့အ ဒေါ်တွေ ရန်ကုန်ကို ခေါ်သွားတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီ နေ့က အဖြစ်အပျက်တွေက အဖေမျက်စိ ထဲက မထွက်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ မထက်က စိတ်စေတနာကလည်း ကောင်း၊ အဲဒီ နေ့က ပြုံးပြုံးလေး နဲ့ ဧည့်ခံနေတဲ့ပုံလေးကို သတိရသေးတယ်။ ကိုဇေယျကတော့ ထောင်ထဲမှာ တစ်နှစ်လောက်ပဲနေ ရပြီး ဆုံးသွားတယ်။ ဒီလောက်သွက်လက်တဲ့

လူကြီးဟာ အသက်(၅၀)မှာတင် စိတ်ရောဂါကို ခံ စားရပြီး ဆုံးသွားတာကတော့ အံ့သြစရာကောင်းတယ်။ အင်းပေါ့လေ စိတ် စိတ်”

“ ဖေဖေကော ရွာပြန်ရောက်သေးလား”

“ အဲဒီ အချိန်က ရွာမှာ အခြေအနေကလည်း မကောင်းဘူးသားရဲ့၊ ပြီးတော့ ကိုဇေယျနဲ့ အဖေကလည်း ပြောမနာ၊ ဆိုမနာ အလွန်ချစ်တဲ့သူငယ်ချင်း၊ အဖေကလည်း အဲဒီ အချိန်က သူကြီး မို့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့အမှုကိစ္စကို ကိုယ်တိုင်ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရတယ်။ အင်မတန်ကို ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေပါပဲ။ အဲ သူလည်းထောင်ကျ၊ အဖေလည်း သူကြီးရာထူးကိုစွန့်ပြီး မြို့ တက်လာတာပါပဲ။ နယ်မြေအေးချမ်းမှုကလည်း မရှိတော့ အဖေလည်း သိပ်ပြန်ဖြစ်ဘူး။ ရောက် တော့ ရောက်သေးတယ်”

“ ဖေဖေပြောချင်တာက ဒါပဲ သားရေ။ သားက တပ်မတော်က အငြိမ်းစားယူပြီး အရပ်သား အနေနဲ့ ဌာနဆိုင်ရာမှာ လူကြီးဖြစ်တော့မယ်ဆိုတော့ တပ်နဲ့အရပ်သားတွေရဲ့ ပြောပုံဆိုပုံ နေပုံ ထိုင်ပုံဟာ ကွာခြားတယ်ကွဲ့။ ဌာနဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းတွေကို တပ်ပုံစံ အုပ်ချုပ်လို့မရဘူး။ ဝန်ထမ်းကို ဝန်ထမ်းပုံစံပဲ အုပ်ချုပ်ရမယ်ကွဲ့။

ဦးမြတ်သူတစ်ဖြစ်လည်း ဗိုလ်မှူးမြတ်သူ(ငြိမ်း)မှ အသက်(၄၅)နှစ်ရှိဖြစ်သော်လည်း မိမိ အား ကလေးသဖွယ်မြင်နေသေးသော ဦးလမင်းအား ပြုံး၍ ကြည့်နေမိသည်။ မိဘဆိုတာက အ သက်ဘယ်လောက်ကြီးကြီး သားသမီးများအား ကလေးအဖြစ် မြင်တတ်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဦးမြတ်သူက ဖခင်ဖြစ်သူအား ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။ အသက်(၈၅)နှစ် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ခုချိန်အထိ မိမိဆီသို့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် အမြဲလာလည်တတ်သော ဖခင်ဖြစ်သူအားလည်း အားနာ မိသည်။ ခုလည်း

ဒေါသအကြောင်း ဆွေးနွေးရင်းက အဖြစ်အပျက်ဟောင်းများကို သတိရသည်
ထင်ပါ။ ပြန်လည်စားမြို့ပြန်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က မြတ်သူမှာလည်း
လေးနှစ်သားသာသာရှိ သေးသဖြင့် မမှတ်မိသော်လည်း ဒေါ်ထက်ထက်မိုး
သေဆုံးပြီးနောက် ရဲရင့်သူရအား အဒေါ်ဖြစ်သူ များက မြို့ပေါ်သို့ခေါ်သွားကြောင်း
သိလိုက်ပြီးနောက် သတင်းအစအန လုံးဝမရဘဲ စုံးစုံးမြုပ်သွား သည်။

“ ကဲ သား အဖေသွားလိုက်ဦးမယ် ”

မိမိအတွေး မည်မျှရှည်ကြာသွားသည်မသိ။ ဖခင်ထံမှ
စကားသံကြားကာမှ အတွေးစပြတ် သွားပြီး

“ ဟာ ဖေဖေကလည်း သားပြန်ပို့မှာပေါ့ ”

“ရပါတယ် သားရယ်”

“ မရဘူး ဖေဖေ၊ သားလိုက်ပို့ပါမယ်၊ မမရေ မောင် အဖေ့ကို လိုက်
ပို့လိုက်ဦးမယ်ဟေ့ ” မီးဖိုချောင်တွင် ကျောင်းသွားရန်အတွက် အလုပ်များနေသော
တင်မမထွန်းက

“ကောင်းပြီ မောင်ရေ”ဟု တစ်ခွန်းသာပြောနိုင်ပြီး
တစ်ရဲ့ရှဲနှင့်ကြော်လှော်နေသဖြင့် ဦးလမင်းက ပြုံးပြီး

“အင်း ငါ့ချွေးမကတော့ကွာ၊ ချက်ပြုတ်နေရမယ်ဆိုရင်
ပတ်ဝန်းကျင်တောင် ဂရုမစိုက်နိုင် တော့ဘူး။ မင်းအမေအတိုင်းပဲ ဟဲဟဲ ”

မြတ်သူမှာ ဖခင်ဖြစ်သူအား သူနေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းသို့ပြန်ပို့အပြီး
အပြန်တွင် ရုတ်တရက် လေပြင်းတိုက်ခတ်ပြီး မိုးများပါရွာလာသဖြင့် ကားကို
စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်အနီးတွင် ခေတ္တရပ် လိုက်ပြီး စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့
အပြေးဝင်ရောက်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် လေရောမိုးပါ သဲကြီးမိုးကြီး
တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။

“အချိန်အခါမဟုတ် မိုးရောလေရော ပြင်းနေပါလား။ နွေးသွားအောင် တစ်ခုခုတော့ သောက်လိုက်မှ”

ရှေ့တွင်ရပ်နေသော စားပွဲထိုးအား ရမ်နှစ်ပက်နှင့်ငါးရှဉ့်ချဉ်စပ်တစ်ပွဲ မှာလိုက်သည်။

ငါးရှဉ့်ချဉ်စပ်ကို စားလိုက်၊ ရမ်ကိုမော့လိုက်နှင့် အရသာကို ခံနေစဉ် သက်လတ်ပိုင်း အမျိုး သမီးတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသားတစ်ဦးဝင်လာသည်ကို တွေ့ရပြီး မိမိအနားရှိ စားပွဲလွတ်တွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သဖြင့် မြတ်သူရက စောင့်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“အားပါးပါး တော်တော်လှတဲ့မိန်းမကြီးပဲ၊ အသက်တော့ မငယ်တော့ဘူး။ ဘေးက ငနဲကြီး က သူ့ယောက်ျားထင်တယ်။ သူလည်း တော်တော်ဖြောင့်တာပဲ။ အင်း နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြဆိုတာ ဒီလို လင်မယားမျိုးထင်တယ်။ အိမ်က ဟာမကြီးနဲ့တော့ ကွာပေါ့” အတွဲကို ကြည့်နေရင်းနှင့် အိမ်ရှင်မ ကို လှမ်း၍ သတိရလိုက်သေးသည်။

“ဒီနေ့ ပေးရှင့်တွေများလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ဆိုင်ကယ်အက်ဆီးဒင့်တွေကများတော့ မေ ဦးဖြင့် နားကိုမနားရတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်မေဦးရဲ့၊ ကိုရဲတို့ဆေးခန်းမှာလည်း လူတွေများလွန်းလို့ ငြီးစိစိကြီးကိုဖြစ်နေတာ”

မြတ်သူက ဇနီးမောင်နှံစုံတွဲကို ကြည့်ပြီး “ဪ ဆရာဝန်လင်မယားကိုး”ဟု စိတ်ထဲမှာ တွေးလိုက်မိသည်။

မိမိနှင့်မေဦးဆိုသော အမျိုးသမီးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေ၍ တဒင်္ဂအတွင်း မေဦး၏ အလှ ကို စေ့စေ့ကြီးကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရသော်လည်း ဘဲဥပုံမျက်နှာ၊ ရှမ်းလဲ့သော အကြည့်နှင့် စိုစွတ်နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံက ပုရိသယောက်ျားများကို ညှို့ယူခေါ်ယူငယ်သလိုပင်။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်က တော်တော်လှပြီး လိုက်ကြိုက်မည့်ပုရိသတွေ
များလှမည်ဖြစ်ခြင်းဟု မဆီမဆိုင် လှည့်တွေးနေမိသေးသည်။

“ သည်နေ့ ကိုရဲရဲ့ (၄၅)နှစ်မြောက်မွေးနေ့မှာ မေဦးက ကိုရဲအကြိုက်
(Police)မျက်မှန်တစ် လက်နဲ့ သားလေးချစ်မင်းအတွက် တီရှပ်နဲ့ရှော့ပင်တစ်ထည်
ဝယ်လာတယ်။ ခုကြည့်မလား”

“ မကြည့်သေးဘူး မေဦး၊ အိမ်ရောက်မှ သားနဲ့အတူတူ
ပျော်ရအောင်လေ။ ဘာလိုလိုနဲ့ ကိုရဲလည်း (၄၅)နှစ်တောင် ရှိလာပြီနော်၊ ကိုယ်က
ကိုယ့်ကို (၁၅)နှစ်သားလောက်ပဲ ထင်နေတာ”

ဇနီးဖြစ်သူက ပိုရန်ကောဟူသော အကြည့်ဖြင့်
မျက်လုံးဒေါင့်ကပ်ကြည့်လိုက်သော အကြည့်ကို မြတ်သူရက
အလွန်သဘောကျသွားသည်။ ဪ သည်အကြည့်မျိုး ငါ့မိန်းမလည်း
ကြည့်ဖူးခဲ့တာပဲဆိုပြီး အိမ်က ဆရာမကြီးကို သတိရသွားသေးသည်။

မေဦးက ယောက်ျားဖြစ်သူနှင့်စကားပြောရင်း ရှေ့စားပွဲက မိမိအား
စူးစိုက်ကြည့်နေသူကို သတိပြုမိဟန်တူပါသည်။ တစ်ဖက်သို့ အကြည့်လွှဲသွားသည်။
မိမိဇနီးဖြစ်သူ၏ အကြည့်လွှဲလိုက် သည်ကို သိလိုက်သောရဲရင့်က
နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မိမိတို့အား စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေ သော
ရွယ်တူအမျိုးသားတစ်ဦးအား တွေ့လိုက်ရ၍ ပြုံးပြလိုက်ပြီး ပြန်လှည့်ကာ
မေဦးနားသို့ တိုးတိုးကပ်ပြီး

“ မေဦး မင်းကို အပျိုကြီးများ ထင်နေသလား မသိဘူး”ဟု
ပြောလိုက်သဖြင့် နှစ်ဦး သား ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“ ကိုယ်တော့ မွေးနေ့ကိုရောက်တိုင်း အမေ့ကိုသတိရတယ်။ ခုဆို
အမေဆုံးတာ အနှစ် (၄၀)တောင်ရှိပြီ။ အဖေလက်ထဲကနေ ကိုယ့်ကို လုနေတဲ့
အမေ့ကို ခုမြင်ယောင်နေတယ်။ ဪ အမေ အမေ အဖေ့ကြောင့်”

“စိတ်မကောင်းစရာတွေ မပြောပါနဲ့တော့ ကိုရဲရယ်။ ပြီးခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဪ ဒါနဲ့ ကိုရဲနောက်တော့ ရွာကို ပြန်ရောက်သေးလားဟင်”

“ကိုရဲလား၊ (၁၀)တန်းအောင်တော့ ရွာကိုရောက်ခဲ့ပါသေးတယ်။ အမေအုတ်ဂူကို ကန် တော့ခဲ့ပါသေးတယ်။ အိမ်တော့ မရှိတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ မြိုင်ထောင်က ရွာတန်းရှည်ကို ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူးဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ပြီးကတည်းက မရောက်တော့ဘူး”

လင်မယားနှစ်ယောက်၏ စကားသံကိုကြားရပြီးနောက် ရီဝေဝေဖြစ်နေသာ မြတ်သူမှာ ရုတ်တရက် ရဲရင့်သူရတို့ စားပွဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး

“ဟို . . ကျွန်တော် ဒီမှာ ခဏထိုင်လို့ရမလားခင်ဗျာ” ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်သဖြင့် ဒေါက် တာမေဦးမြင့်နှင့် ဒေါက်တာရဲရင့်သူရမှာ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဪ ထိုင်နိုင်ပါတယ် မိတ်ဆွေ”

“သည်လိုပါ။ ခုနက မိတ်ဆွေပြောတဲ့ ရွာတန်းရှည်ဆိုတာက မြိုင်တောင်က ရွာတန်းရှည် ကို ပြောတာလားခင်ဗျာ . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် မိတ်ဆွေ၊ မြိုင်တောင် ရွာတန်းရှည်ကို ရောက်ဖူးလားခင်ဗျာ”

“ရောက်ဖူးရုံတင် ဘယ်ကမလဲခင်ဗျာ၊ ရွာတန်းရှည်ဇာတိလေ။ ဒီက ဒေါက်တာရဲရင့်သူရ ဟုတ်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဗျာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ရဲရင့်သူရပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်တော့်နာမည်ကို သိနေ တာလဲ”

“သိသမှ သိပ်သိပေါ့ဗျာ။ ဒေါက်တာနာမည် ရဲရင့်သူရ၊ အမေက ဒေါ်ထက်ထက်မိုး”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည်”

“ဪ ကျွန်တော့်နာမည် မြတ်သူပါ။ တပ်က အငြိမ်းစားယူပြီး ခုစီမံကိန်းမှာ ဒါရိုက်တာ လုပ်နေပါတယ်”

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက ရွာမှာ ခင်ဗျားကို မတွေ့ဖူးခဲ့ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်က ရွာတန်းရှည်မှာ မနေဘူးလေ။ အဖေသူကြီးမို့ အဖွားက စိတ် မချလို့ဆိုပြီး အမေ့ရွာ ဥသျှစ်ကုန်းမှာ သွားနေတာ”

“ရေးတေးတေးတော့ ခင်ဗျားအဖေကိုတော့ မှတ်မိသလိုပဲ၊ အသားဖြူဖြူနဲ့ မျက်စိတစ်ဖက် ကျဉ်းနေသလားလို့”

“ဟား ဟား ဟား ဟုတ်ပဲ၊ ဒေါက်တာ မှတ်ဉာဏ်တော်တော်လေး ကောင်းတာကိုး။ ဟုတ် ပါဗျာ၊ မျက်စိတစ်ဖက်မှေးနေလို့ သူကြီးမျက်မှေး၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မျက်မှေးသားလို့လည်း ခေါ်ကြတယ်လေ၊ အေးဗျာ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ကိုယ့်နယ်သားအချင်းချင်း ခုလိုပြန်ဆုံကြတာ ဝမ်းသာ လိုက်တာဗျာ တကယ်ပဲ”

အားလုံး၏ မျက်လုံးအစုံများ ဝင်းလက်သွားပါသည်။

...

အခန်း(၃)

(၃)

“တော်သေးတာပေါ့ တင်မမရေ၊ သူတော်အချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ ပေါင်းဖက်တွေ့ ဆိုတာ၊ ခုမှတွေ့ကြလို့ ဒါလောက်တွဲနေကြတာ၊ ရွာတန်းရှည်သားတွေလို့ မပြောရဘူး” ဒေါက်တာ မေဦးမြင့်က မျက်လုံးလေးပင့်၍ ဒေါ်တင်မမထွန်းမှာ ပြုံး၍ နားထောင်နေသည်။

“ခုလည်း ကိုရဲတောင် မကဘူး။ မောင်ချစ်မင်းကပါ ဦးမြတ်သူမှမြတ်သူ ဖြစ်နေပြီလေ။ တော်တော်လေးကို စည်းရုံးရေးကောင်းတဲ့သူပဲ၊ ဒါ့ကြောင့်လည်း ဒေါ်တင်မမတို့ ပါသွားတာထင် တယ်”

ဒေါ်တင်မမထွန်းက ပြုံးပြီး “မောင်က အဲဒီ ဗီဇရှိတယ် မေဦးရဲ့၊ ရည်းစားလည်း တော်တော် များခဲ့တဲ့ပုံပဲ၊ အားလုံးထဲမှာ သူချစ်ခဲ့တဲ့သူတွေထဲမှာ ဝင်းသူမေဆိုလား၊ အဲဒီ အမျိုးသမီးကိုတော့ တော်တော်လေးကို ချစ်ခဲ့ပုံရတယ်”

“ဘာ ဝင်းသူမေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မေဦးရဲ့၊ မေဦးသိလားဟင်”

“ဟင့်အင်း မသိပါဘူး”

“မောင်က ကျွန်မကို ချစ်လို့ယူခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သံယောဇဉ်ရှိလို့ သနားလို့ယူခဲ့တာ”

“ဟင် သံယောဇဉ်ရှိလို့ သနားလို့ ဟုတ်လား၊ ယောက်ျားတွေများ ပြောတတ်လိုက်တာ”မေ ဦးမြင့်၏ ပြောပုံကိုကြည့်ရင်း တင်မမက တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း

“ဟုတ်တယ်လေ မေဦးရဲ့၊ ကျွန်မက ရုပ်လည်းဆိုတယ်၊ ပြီးတော့ မေဦးတို့လို မြင်တာနဲ့ တင် ငေးရလောက်အောင်မှမလှတာ”

“အောင်မလေးနော် ဆရာမလို့ မပြောရဘူး။ တင်မမတို့များ ပြောတတ်လိုက်တာ” မေဦး မြင့်က သဘောကျပြီး တဟင်းဟင်းဖြစ်သွားတယ်။

“ဟုတ်တယ် မေဦးရဲ့၊ မေဦးကို တွေ့တဲ့နေ့တုန်းက ကျွန်မစိတ်ထဲမှာလေ တော်တော် ကျက်သရေရှိတဲ့ မိန်းမပဲ၊ သူ့ကိုရတဲ့ ယောက်ျားတော့ တော်တော်ကံကောင်းတယ်လို့ တွေးမိ တယ်။ ကျွန်မယောက်ျားကလေး အချောအလှဆို အရမ်းမက်တာ၊ ကျွန်မလို ပုံဆိုးပန်းဆိုးကိုရတော့ သူမိန်းမရ ကံမကောင်းဘူးပေါ့”

“မဆိုင်လိုက်တာ တင်မမရယ်၊ ယောက်ျားတွေများ ဒီလိုပါပဲ။ မိန်းမချောလေးတွေကို တွေ့ ရင် မိန်းမကို ဘေးမှားထားပြီး မငမ်းရင် မနေနိုင်တာကလွဲလို့ မငမ်းရင်မနေနိုင်တာကလွဲလို့ ဆိုသ လိုပါပဲ၊ ဣန္ဒြေကို မဆည်နိုင်တော့ဘူး”

“မေဦး ကျွန်မယောက်ျားကိုတော့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးနော် ဟင်းဟင်း”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ယောက်ျားအားလုံးကို ပြောတာပါ”

“ကျွန်မသိတယ် မေဦးရဲ့၊ ကျွန်မယောက်ျားကလေး လူပျိုတုန်းက မိန်းမတွေကျသွား အောင် သီကာရီကာပြောတတ်တယ်။ သူ ဒုဗိုလ်ဘဝတုန်းက ကျွန်မနဲ့ရွာတစ်ရွာမှာ ဆုံခဲ့တယ်လေ။ ကျွန်မက မူလတန်းပြဆရာမ၊ သူက ရွာမှာစခန်းချရင်း ကျွန်းမနဲ့တွေ့သွားတာ။ ကျွန်မကသာ တွေ့ ဖန်များတော့ သူ့ကိုချစ်သွားတာ၊ ကိုယ်ကချစ်မိသွားတော့လည်း သူဘာလုပ်လုပ် အကောင်းပဲမြင် ပေးလိုက်မိတယ်။ ခုကျွန်မတို့က ကလေးမရှိဘူးလေ၊ တစ်ခါတစ်ခါ မူးလာရင် အဲဒီ ကလေးမရတာ လေးတစ်ခုကိုပဲ ဂျီကျအပြစ်တင်နေတော့တာပဲ”

“ဟ ဒါတော့ မတရားဘူးလေ၊ တင်မမရော မစစ်ကြည့်ဘူးလား”

“စစ်ကြည့်တာပေါ့ မေဦးရယ်၊ မေဦးဘက်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။

သူလည်းပဲ သူ့ဘက် က ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလို့ ငြင်းနေတော့ နောက်ဆုံးတော့လေ
ဘဝပေးကုသိုလ်လို့ပဲ သဘောထား လိုက်တယ်”

ဒေါက်တာမေဦးမြင့်မှာ တင်မမထွန်းကိုကြည့်ပြီး သနားသလိုလို
ဖြစ်မိသည်။ တစ်မမထွန်း ကိုကြည့်ပြီး ဝင်းသူမေကိုပါ မြင်ယောင်လာသည်။
စိတ်ထဲတွင် “ ဪ မမ မမ၊ မမရဲ့ငယ်ချစ် ဟောင်းကြီး ကိုတာဆိုတာ
ကိုမြတ်သူမှန်း ကျွန်မသိလိုက်ရပါပြီ အစ်မရယ်”ဟု စိတ်ထဲတွင် ပြော နေမိပါသည်။

“ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ မေဦးရဲ့ ”

“ ဪ ယောက်ျားလေးတွေအကြောင်း တွေးနေတာပါ။
ယောက်ျားလေးတွေဆိုတာ တစ် ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး
တော်တော်အတ္တကြီးကြပါလားလို့ တွေးမိတာပါ ”

“ အဲဒီ ထဲမှာတော့ ဒေါက်တာကြီး မပါဘူးထင်တယ် ”

“ ကိုရဲလား၊ ကိုရဲကိုတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ သူလည်း
ယောက်ျားပဲလေ၊ တင်မမရဲ့ကိုရဲ က အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့၊
အပေါင်းအသင်းတော့ နည်းတယ်။ ပတ်ဝန်း ကျင်နဲ့ဆက်ဆံမှု နည်းတော့
လူမှုရေးနည်းတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ကောင်းပေမဲ့ စိတ်တိုတတ် တယ်။
စိတ်မြန်တယ်။ ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားတာပါပဲ။ ဒေါသကြီးတာ
စည်းကမ်းကြီးတာကတော့ မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ပဲလေ၊ တင်မမကလည်း
သူတို့မိသားစုအကြောင်း သိသားပဲ ”

တင်မမကပြုံးပြီး

“ မေဦးရေ ကျွန်မနဲ့မေဦးလည်း သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့
ပေါင်းဖက်တွေ့ဆုံနေ ကြပြီထင်တယ် ”

“ ဟုတ်ပ ဟုတ်ပ ”

နှစ်ဦးသား ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“ဟော မာမိပြန်လာပြီ”

ချစ်မင်းက ဧည့်ခန်းမှထွက်ပြီး မာမိမေဦးမြင့်အား
သွားရောက်ကြိုဆိုလိုက်သည်။

“အလဲ့ မာမိသားက ရှိုးအပြည့်နဲ့ပါလား၊ ဧည့်ခန်းမှာ ဘယ်သူတွေလဲ
သားရဲ့”

“သားရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ မာမိ၊ ပြီးတော့ ထုတ်လုပ်သူတစ်ယောက်လည်း
ပါတယ်၊ အတော် ပဲ မာမိနဲ့မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ”

“ဒေါက်တာ မေဦးမြင့်က သားချစ်မင်းသူလက်ကိုဆွဲပြီး ဧည့်ခန်းတွင်းသို့
လှမ်းအဝင် မိမိ အား ပြုံး၍ ကြည့်နေသော ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့်
အမျိုးသားတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၍ မျက်မှောင်ကလေး ကျုံ့သွားသည်၊ ပြီးမှ
ဟန်ကွန့်ပြီး အားလုံးကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မာမိ မာမိနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက မြင့်သရဖူ
ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးက သူဌေးကြီးဦး မြင့်လှိုင်ပါ။ သူကုမ္ပဏီက ထုတ်လုပ်တဲ့ ‘မေ’
ဆိုတဲ့ဇာတ်ကားက သည်နှစ်မှာ အကယ်ဒမီလေးဆု တောင်ရတယ် မာမိရဲ့”

“ဪ ဆရာနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါက ကျွန်တော့်မာမိ
ဒေါက်တာမေဦးမြင့်တဲ့၊ မေမေ ဦးမြင့်လှိုင်က နာမည်ကြီးထုတ်လုပ်သူ အမေရဲ့”

“ဪ သားကလည်းကွာ၊ ဦးကို ဒီလောက်ကြီးလည်း မမြှောက်ပါနဲ့ကွာ၊
ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက် တာမေဦးမြင့်နဲ့ ခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဦးမြင့်မြင့်လှိုင်က ပြောပြောဆိုဆို အနောက်တိုင်းဆန်ဆန်
လက်ကမ်းပေးသဖြင့် ဒေါက် တာမေဦးမြင့်မှာ အလိုက်သင့်နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

“ဒါက သားရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေလေ၊ သူက တေဇာမင်းမင်း၊

သူက မင်းသစ္စာ၊ သူ က မင်းသူပါ။ ကဲ ဘော်ဒါတို့ ကိုယ့်မာမီက မချောဘူးလားကွ”

“ချောပါကွာ၊ ငါ့သားရဲ့မာမီက အမေလို့မထင်ရဘဲ အစ်မလို့ထင်ရတယ်။ တကယ့်ကို အ ရွယ်တင်တာပဲ”

ဦးမြင့်လှိုင်က ဖောက်လိုက်ရာ အားလုံးကလည်း တညီတညွတ်တည်း ထောက်ခံနေကြ သည်။ ဒေါ်မေဦးမြင့်ကပြုံးပြီး . . .

“အောင်မလေးနော် မှန်တာတွေ ပြောကုန်ကြပြီ၊ ကဲသားရေ မင်းဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံ လိုက်ပါဦး။ မာမီပင်ပန်းနေလို့ ခဏနားလိုက်ဦးမယ်”

“ဦးမြင့်လှိုင်ရှင်၊ ကျွန်မ နည်းနည်းလေး ပင်ပန်းလာလို့ နားလိုက်ပါဦးမယ်။ ဟို သားတို့နဲ့ တိုင်ပင်စရာရှိရင် တိုင်ပင်လိုက်ပါ”

ဒေါက်တာမေဦးမြင့်က ပြောပြောဆိုဆို လှစ်ကနဲလှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ဆက်လက်နေ လျှင် မိမိ၏ ဒေါသကို မထိန်းချုပ်နိုင်သဖြင့် ရင်ထဲမှအလိမ့်လိမ့်တက်လာသော မိမိ၏ ဒေါသကို မထိန်းချုပ်နိုင်မှန်းသိသဖြင့် ရင်ထဲမှ အလိမ့်လိမ့်တက်လာသော ဒေါသကိုမျိုချနေရသည်။

“တောက် သားလေး သားလေးနဲ့ သူ့သားလေးကျနေတာပဲ”

အိပ်ခန်းဝရောက်သည်အထိ ဒေါသကအရှိန်မပြေ။

“အင်း မေဦး မေဦး၊ ညည်း ဒီအက်ရှင်နဲ့ဆိုရင် အကယ်ဒမီရလောက်တယ်”ဆိုတဲ့ အမေ ဖြစ်သူရဲ့ ဆုံးမသံတွေကိုသာ ပြန်လည်ကြားယောင်မိသွားသည်။

...